

<https://www.stoplusjednicka.cz/potomci-do-kapsy-australsti-dablove-vombati-klokani>

Lenoch se silným žaludkem

Koalové medvídkovití (*Phascolarctos cinereus*) jsou samotáři a s druhý se dorozumívají hlasitým voláním. Valnou většinu svého života tráví v korunách eukalyptových stromů, z nichž ojídají kůru a listy. Tyto stromy obsahují velké množství vlákniny a terpeny, kvůli nimž jsou pro většinu zvířat jedovaté. Koalové dokážou tyto škodlivé látky účinně odbourat, ale trávení je pro ně i tak energeticky náročné a potrava obsahuje pramálo živin. Proto mají velmi pomalý metabolismus a spí až 20 hodin denně. Samičím se po zhruba 35 dnů dlouhé březosti narodí zpravidla jen jedno mládě, které váží jediný gram. Malý koala zůstává asi půl roku ve vaku. Jakmile se dokáže udržet a orientovat, začíná ho matka nosit na zádech. Matka je nejen kojí, ale vyživuje i zvláštní kaší, která obsahuje symbiotické bakterie potřebné k trávení blahovičnickového listí.

Zavalitý samotář

Vombatu obecnému (*Vombatus ursinus*) se v českém názvosloví říká také vombat medvědovitý, což je při jeho zavalitém vzezření rozhodně přiléhavé pojmenování. Tito býložraví vačnatci dorůstají v průměru délky jednoho metru a hmotnosti kolem čtvrt metráku. Samotářská zvířata budují pod zemí komplikované systémy propojených tunelů, které jsou i 20 metrů dlouhé. Podzemní sídlo má většinou pouze jeden hlavní východ a jednu boční únikovou cestu. Každý druhý rok tady samice po ani ne měsíc dlouhé březosti přivádí na svět jediného potomka. Malý vombat pak zůstává ve vaku pět měsíců a dalších šest až devět měsíců jej samice ještě kojí. Zcela samostatný je ve věku jednoho a půl roku.

Šelma s jistým došlapem

Kunovec velký (nebo také tygří, *Dasyurus maculatus*) je masožravý druh, který výraznou část svého života tráví na stromech. Jeho dlouhé šlapky jsou rýhované, což mu při pohybu ve větvích výrazně pomáhá. Přilnavé „podrážky“ částečně vyvažují fakt, že nemá chápavý ocas. Většinu své kořisti, zejména ještěrky, hmyz, hady a ptáky, uloví nad zemí. Vzhledem k tomu, že samci běžně dorůstají velikosti kolem čtyř kilogramů, si občas troufnou také na mláďata menších druhů klokanů a vombatů. Když je mládě už na světě a ve vaku u matky, samička odpočívá výhradně na boku. První dva měsíce malí kunovci nevidí, takže matku i své sourozence hledají po hmatu a pomocí zvukových signálů. Asi ve věku čtvrt roku se kunovci osamostatňují. Fotografie zachycuje mládě kunovce velkého.

Mravencojed, který není mravence

Mravencojed žíhaný (*Myrmecobius fasciatus*) neboli **numbat** patří mezi ohrožené druhy vačnatců. Kdysi žil v celé jižní Austrálii, ale dnes je jeho výskyt omezen na několik malých izolovaných regionů. Tento drobný živočich (tělo bez ocasu je dlouhé asi 40 cm) je na rozdíl od většiny ostatních vačnatců aktivní výhradně ve dne. Dospělý mravencojed dokáže za jeden den spořádat až 20 000 termitů, které hledá v zemi. Navzdory svému jménu není mravence, ale pouze termity. Pokud spolkne i nějakého mravence, je to spíše nedopatření, a takoví mravenci obvykle patří mezi útočné druhy, které právě atakují termití kolonii. Stejně jako ostatní zvířata pojídající termity má numbat dlouhý tenký jazyk a lepkavé sliny. Novorození numbati jsou dva centimetry dlouzí a srst jim roste teprve, když porostou na cca tři centimetry. Po odstavení zůstávají většinou v hnízdě, nebo je matka nosí na zádech.

Nejrychlejší klokan

Jméno **klokana obrovského** (*Macropus giganteus*) je trochu zavádějící. Je pravda, že samci mohou být až 65 kilogramů těžcí a dosahovat výšky kolem dvou metrů. Mezi klokanimi druhy jsou rozhodně nepřehlédnutelní. Nejsou ale největší. Primát musejí přenechat klokánům rudým (*Macropus rufus*), kteří váží i více než 80 kilogramů. Jedno prvenství ovšem klokani obrovští drží. Největší zaznamenaná rychlost, kterou kdy, který klokan dosáhl, byla totiž naměřena velké samici klokana obrovského, která se obřími skoky hnala tempem 64 km/h. Malí klokani jsou na svých matkách závislí po dobu zhruba 550 dnů. Tehdy je samice odstavuje.

Đábel, který nezná bratra

Đábel medvědovitý (tasmánský čert, *Sarcophilus harrisii*) je velký jako menší pes – v průměru váží asi šest kilo – a po vyhynutí vakovlka tasmánského (*Thylacinus cynocephalus*) se stal největším žijícím dravým vačnatcem. Đáblové vydávají nesmírně hlasitý a znepokojivý řev, podle něž jsou také pojmenováni. Navzdory nevelkému růstu mají také nesmírně silný stisk čelistí. V posledních letech trpí tasmánští čerti smrtící rakovinou, která zasahuje obličej. Ukázalo se, že příčinou rychlého rozšiřování choroby je nepříliš snášenlivá povaha těchto zvířat, která je nutí kousat své druhy při boji o potravu. Samičkám se rodí několik mláďat, která zpočátku váží asi pětinu gramu. Vzhledem k tomu, že matka má ve vaku jen čtyři bradavky, mají malí đáblové už na začátku života tvrdou konkurenci.